

Sedaj si lahko na prstih prištejemo, kdo je podpisal druge izjave iz ljutomerske okolice. To je bila toraj volja spodnještajerskega ljudstva, katero niti ni pojma imelo o teh izjavah.

Klaverno nasprotno zborovanje, klavernih politikov! Tako se dela ljudska volja brez vedenja ljudstva v farško dohtarskih političnih kovačnicah, ki se imenujejo navadno narodni domi!

Vojska med Rusi in Japonci.

Port Artur v rokah Japoncev!

„Do dna srca je zadet naš narodni ponos, Port Artur je padel!“ Tako piše ruski časopis „Rusij“ z dne 3. t. m. — in res Port Artur je v rokah Japoncev! Zadnja poročila generala Stössla so razkrile resnico, katero je prikrivalo vso rusko, slovansko in nektero slovensko časopisje glede Port Arturja. Vsi ti listi so poročali, da še se trdnjava ne bode tako hitro udala, da še bode vstrajala mesece in mesece, gotovo pa tako dolgo, da njej pride baltiško brodovje na pomoč. Toda to brodovje se klati po nekod boreč se z barkami ribičev, sploh s vsako ladjo, ki jej pride nasproti, v vsaki ladji siuteč ljute Japonce. Med tem časom pa se mora udati trdnjava, „biser“ ruskega cesarstva na Daljnem Vstoku, Port Artur. Sedaj še le zve svet strašanske vesti o grozni bedi, ki je vladala v trdnjavi in ki je bila vzrok, da se je moral Port Artur udati. Dne 29. p. m. je junak Stössel telegrafiral na ruskega carja, da mu ni mogoče več trdnjave držati. Ko so namreč dobili Japonci, kakor smo poročali v roke takozvani grič dvestotreh metrov, bila je usoda Port Arturja odločena. Kmalu potem so se namreč polastili Japonci ene važne utrdbe za drugo. Dne 2. t. m. je prišla vest, da je boj pred Port Arturjem nehal, in da se Stössel hoče udati. Ravno ta dan o poldan je se sebrala komisija obstoječa iz zastopnikov Rusov in Japoncev, da se pogaja glede pogodb udaje Stösselna.

Kar se tiče braniteljev Port Arturja so ti zares storili popolnoma svojo dolžnost. Junak Stössel se je branil skoraj do zadnjega moža, do zadnje patrone.

Odkar so se uničile ruske vojne ladje v pristanišču Port Arturja, ni bilo mogoče, da bi bila dobila trdnjava le količkaj živeža ali streljiva. Od zunaj so deževale na trdnjavo japonske kroglice, troseč okoli sebe smrt, v trdnjavi sami pa sta zahtevala glad in bolezen svoje žrtve. Še le sedaj se je udal junak Stössel.

Dne 3. t. m. so se sprejeli od obeh strani pogoji udaje. Vsa ta se bodejo vsi ruski vojaki, ki so v Port Arturju kot jetniki odpeljali na Japonsko. Oficirji se morajo zavezati s častno besedo, da se ne bodejo več vdeležili te vojske in se smejo vrniti na dom, tako se poroča namreč od ene strani. Od druge strani se poroča, da se bodejo vsi vojaki z oficirji vred odpeljali kot jetniki na Japonsko, samo poveljniku Stösselnu se bodo dovolilo, da se vrne takoj

na dom. Seveda se mora tudi ta zavezati s častno besedo, da se ne bode več udeležil te vojske.

Port Artur je bil najprej v kitajskih rokah. Med letom 1894 in 1895 je imela japonska dežela vojsko z Kitajci. Japonci bi bili morali dobiti po tej vojski Port Artur, a evropske države so temu nasprotovale. Ko se je sklenil mir (v aprilu 1895) med Japonci in Kitajci, odločilo se je, da pride Port Artur pod rusko vladu. Ti so seveda trdnjavo kaj radi sprejeli.

To pa je jezilo Japonce, ker so se jim prepredili njih načrti, da bi dobili Port Artur v roke. Radi tega in ker so si hoteli na vsak način Rusi zagotoviti prevlado v shodnji Aziji, se je pričela tudi ta vojska.

V Mandžuriji ni bilo zadnji čas nikakih večjih spopadov.

Spodnještajerske novice.

Haložani, katerim so napravili plazovi in meli v zadnjem času v vinogradih in po lazeh škodo in kateri si želijo to popraviti ter si zagotoviti deželno in državno pomoč, naj se zglasijo v uredništvu „Štajerca“ v Ptaju. Tukaj se jim bode povedalo kam morajo poslati prošnje in kako se imajo prošnje glasiti. Sploh se bode od nas pomagale vsakemu teh, koliko nam bode mogoče.

Naprednjaške zmage.

Okrajni zastop v Rogatcu. Pri volitvah v okrajni zastop rogački zmagali so sijajno naprednjaki. Čeprav se je farška druhal na vse kriplje prizadevala, je vendar klaverno pogorela. Dobro tako, le naprej!

Laški trg. Pri zadnjih občinskih volitvah zmagala je v Laškem trgu „Štajerčeva“ stranka. Živel napredni volilci!

Litmerk pri Ormožu. Za občinskega predstojnika je bil izvoljen pred kratkim neustrašen in vrl naprednjak g. Jurij Novak. Vsa čast volilcem, ker so si izbrali takega moža za predstojnika. Bog daj, da bi jih še drugi kraji v ormožkem okraju posnemali! Živel napredek — klerikalstvu pa pogin!

* * *

Mlin ga je ubil. Iz Ljutomera se nam piše: Dne 17. p. m. je popival uslužbenec Antona Hrašovca v Prezetincih Vincenc Vičar v tamošnji krčmi J. Koroška. Okoli 10 ure zvečer je zapustil krčmo in je hotel iti v mlin ob Ščavnici spat. Dne 18. v jutro našel ga je njegov brat Martin Vičar mrtvega med mliniskim kolesom in med žlebo, po katerem teče voda. Kakor se je pozvedelo, je ponesrečenec hotel v pijanščini s drogom odpreti pripravo za zapiranje vode, drog se je prelomil in nesrečnež je padel za kolo in našel tako svojo smrt.

Zopet uboj. V torek dne 27. p. m. popivalo je v Frangešovi krčmi v Rogozi (Rogeis) pri Mariboru več fantov. Med tem so se začeli prepirati in prepir se je nadaljeval še zunaj krčme. Ta prepir se je spremenil kmalu v pretep. Pri tem je udaril kočarski sin Janez Friedl kočarskega sina Šuca iz Skok pri

Mariboru z ročico po glavi. Šuc se je zgrudil pod udarcem in je bil takoj mrtev. Friedelna so slivniški orožniki (žandarmi) aretovali in ga izročili mariborškemu okrožnemu sodišču.

Samomor. Na božični večer se je vstrelil v Ptuj u v tako zvani dominikanski kasarni poddesetnik (Gefreite) Beck 3. kompanije ptujskega pijonirskega bataljona. Beck je bil doma iz Dalj v Slavoniji. Nesrečni vojak si je baje končal življenje, ker je dobil neko malenkostno kazen.

Strašanska nesreča se je prigodila ob božičnih praznikih v bližini Račja (Kranichsfeld.) Železniški delavec, ki je bil uslužben pri polaganju nove proge od Maribora proti Celovcu, M. Kidrič se je peljal ob praznikih v Orešje pri Račju na svoj dom. Peljal se je z poncčnim poštnim vlakom do Račja. Od tod je hotel najbrž iti po železnem tiru proti Orešju. Med tem se je izognil iz leve proge železnega tira na desno, ker se je hotel izogniti najbrž kakemu tovarnemu vlaku, ki mu je sledil iz Maribora. Na to pa je pozabil, da je imel priti po desni progi za njim brzovlak iz Dunaja proti Trstu. In ta je — tako se namreč sluti — bil tik za nesrečnežem. Stroj brzovlaka je sunil Kidriča v hrbet in ta je padel tako, da je prišla desna stran trupla pod kolesa stroja, ker desna roka in desna noga ste bili popolnoma zdrobljeni in oprasje je bilo zmečkano. A vendar še je živel nesrečen mož nekoliko časa. Na visokem podzidju (skarpi) železne proge se je namreč videlo, da se je potočil po podzidju in potem zopet hotel na prog nazaj. Mrtvo truplo je ležalo namreč navzgor proti tiru. Ljudje so našli ponesrečenega delavca v jutro, ko so šli k mešam, mrtvega na znožju železniške proge. Mrtvec se je odnesel v mrtvašnico slivniškega pokopališča.

Slovenska gimnazija v Mariboru vzgaja, zares jako, pa že jako imenitno slovenske dečke! Nekoč je prišel neki paglavec tretjega razreda tega zavoda se svojo materjo kupovat v nekó trgovino blaga! Trgovec kot Nemec nagovori dečka v nemškem jeziku, češ kot gimnazijec gotovo mora znati nemški. Slučajno je namreč trgovec poznal paglavca. In glej ga no gimnazijca, ta ga ni hotel razumeti, temveč je kvasil samo zvišeno novo slovenščino, katere niti njegova lastna mati tik njega ni razumela! Seveda je tudi ni razumel trgovec. „Ja, za Boga, kot mariborški dijak vendarle morate znati nemški, ali ne znate?“ ga vpraša trgovec. In paglavec odgovori: „Znam, pa nočem govoriti!“ In trgovec mu reče: „Uči se deček, uči, potem še le vganjaj politiko, uči se tudi tujih jezikov, zakaj, več jezikov znaš, več veljaš!“ Gimnazijec mu na to odgovori: „Ako se bodem učil kakakega tujega jezika, učil se bodem ruskega, ker rusko cesarstvo ima v sebi bodočnost!“ — To je vzgoja slovenske gimnazije, tak duh veje na cesarsko kraljevem, a*strijskem slovenskem učnem zavodu. Ni se nam toraj čuditi zakaj zahtevajo slovenski politični hujskači šole s slovenskim učnim jezikom!

O zadnjem uboju, ki se je vršil v bližini Ptuj a in pri katerem je bil kakor smo poročali zadnjič ubit Janez Levičnik iz Trčca, zaslišali so se vsi obdolženci, namreč brata umorjenega Andrej in Ignac, potem njegov bratranec Andraš Levičnik se svojo ženo vred in Osvald Štrafela iz Markovec. Seveda noče noben biti kriv. Vse obdolžence je izročila tukajšna sodnija okrožnemu sodišču v Mariboru. Brata ubitega sta strašansko skesana in se skoraj neprenehoma jočeta. Kdo iz med obdolženih je kriv uboja, tega še sedaj sodnija ni dognala, pač pa smo zvedeli mi kdo je vresnici kriv tega uboja, namreč „Slovenski Gospodar“! Sorodnica enega ubijalca je namreč izjavila izrečno v našem uredništvu, da so bili vsi „Gospodarjevi“ podrepniki, toraj strastni klerikalci. „Gospodar“, kam ploveš?

Lončarec in Havelka, tako znana ptuj ska narodna trgovca, sta javila kreditni družbi na Dunaju, da ne moreta izplačevati več svojih upnikov. Kakor po dežu gobe kar naenkrat prirastejo iz tal, tako se je dvignila kar naenkrat ta trgovina v Ptuj u na površje trgovskih imen! Nihče ni videl od koder sta dobila prej nepremožna trgovska pomočnika Lončarec in Havelka kar naenkrat za tako obširno trgovino toliko denarja. Eni so rekli: „Pomagali so prvaki“, drugi zopet: „To je posojilnična trgovina“ itd. „Narodna trgovca sta“, „svoji k svojim“, se je kričalo — in sedaj, sedaj je vse fuč! Na čuden način so rabili zastopniki te trgovine kmete v svojo prodajalnico, vozili se po vaseh, plačevali kmetom pijačo in sedaj — sedaj, je tudi to popivanje fuč! Lončarec in Havelka, obžalujemo vaji, bila bi raji ostala pri nemških trgovcih, ki so vaji izučili in katere sta hotela s pomočjo znanega denarnega zavoda ngonobiti! — To je sadje prvaške špekulacije! —

Vloven ptiček. Zlatarjev pomočnik J. Friedl, rojen leta 1866 v Lancovesi pri Ptuj u, ki je bil zadnji čas uslužben v Celovcu in katerega so iskali žandarmi in policaji s tako zvanim iskalnim listom, se je klatil zadnje dni po Ptuj u. Mestni policaj Marinz ga jo 26. p. m. opazil, aretiral in izročil roki pravice.

Krasno je pridigoval na starega leta večer ptuj ski mestni prošt velečastiti gospod Fleck. Ptujčani so zares lahko ponosni na tega častnivrednega gospoda. Poslušalci so bili ganjeni do solz in ljubeznivi starček na prižnici je tako lepo jemal slovo od minulega leta, da se nam je zdelo, kakor da bi bil poslanec z drugega, neznanega nam sveta. Iz srca so mu prihajale božje besede in segale so globoko v srce vsacega, ki jih je slišal! In ta častivreden duhovnik še se povrh ne briga za politiko. Ali se je potem čuditi, da ga vsi njegovi farani brez izjeme spoštujejo in ljubijo? Da pa on ljubi tudi „svoje Ptujčane“, to je sam povedal v tej pridigi. Rekel je, da so mu vsi prirasli k srcu in da je ravno ta dan bral 84to sveto mešo za blagor duš ptujskega mesta. — Tako ravna pravi duhovnik in to je vredno, da malo premislimo! Klerikalni hujskači mečejo blato najbolj po ptuj skih mestjanih, češ brezverci so,

Luteranci so, a dušni pastir, pravi duhovnik Gospodov pa te brezverce, te Luterane hvali, jih ljubi, čisla, za nje služi v enem letu 84 brezplačnih svetih meš! Ker pa milostljivi gospod proš ni brezverec, potem takem morajo biti brezverci tisti, ki mečejo blato po poštenih katoliških faranih, poščenega katoliškega prošta! Ljubeznjivemu, občespoštovanemu starčku želimo prav iz srca, da bi nam pastiroval še mnogaja leta, da bi nam še čestokrat pridigoval na zadnji dan prihodnjih let!

Zaradi ropa sta se izročila pred kratkim zopet dva klerikalna mladeniča mariborški okrožni sodniji. Brata 18letna Jože Munda in 15letni Alojz Munda iz Litmerka pri Ormožu, navdušena obiskovalca mladeniških shodov, oba velika sovražnika „Štajerca“, sta podolžena roparskega napada! Dne 15. dec. je šel gozdarski in lovski čuvaj dornavske graščine Alojz Kaučič v Litmerk pri Ormožu nadzorovat prodaje lesa in drv. Na licu mesta so izplačali tudi odjemalci les takoj v gotovini v roke imanovanega čuvaja. To sta opazovala od daleč Jože in Alojz Munda. Zvečer ob petih, bila je že skraj tema, vračal se je Kaučič proti Dornovi domov. Na poti sta ga napadla Jože in Alojz Munda z namenom, da bi ga oropala. Kaučič je imel na rami puško, a ni je mogel rabiti, ker ga je pograbil starejši Munda kar na enkrat od zadaj za vrat in ga drgnil tako močno, da mu ni bilo mogoče dihati. Vse se je tako naglo vršilo, da Kaučič niti ni mogel puške vzeti iz rame. Pač pa se mu je posrečilo, da je navrl en kokotek puške in sprožil eno cev. Strel je šel tik glave enega iz med napadalcev. Na to je pograbil mlajši napadalec puško, da bi mu jo iztrgal iz roge. Kaučič seveda ni izpustil puške, na kar se je sprožila še druga cev. Malone, da ni zadel strel Kaučiča v glavo. Ker Kaučič ni mogel dihati, eden iz med napadalcev še ga je namreč vedno držal za vrat, se mu je potemnelo in zgrudil se je na tla. Med tem še je slišal besede, ki jih je klical eden napadalec drugemu: „Vzemi nož in ga zabodi, piči ga hitro.“ Zares je tudi Kaučiča dregnil eden od napadalec z nožem, Kaučič pa je podržal roko pred nož. Tako se je zgodilo, da mu je nož prerezal samo suknjo in ga lahko ranil na roki. Na tleh je prišel Kaučič kmalu k sebi, napadalca sta ga bila namreč izpustila, ker sta slišala, da prihajajo ljudje, ki so čuli strele in ponočni boj. Eden iz med napadalec je imel Kaučičovo puško v roki. Spuško se mu je nagrozil in je rekel: „Ako komu poveš, kaj se je nocoj zgodilo, zakoljem tebe in tvojega sina!“ Na to je vrgel puško daleč od sebe in oba napadalca sta zbežala v temno noč. Ko je Kaučič videl, da je sam, segnil je najprvič v znotrajni žep svoje suknje, kjer je imel denar! Denarja seveda ni bilo! Grajski denar, katerega je imel napadani v zunanjem suknjinem žepu, ta je bil deloma razsut na nestu napada, a lasten Kaučičev denar in sicer petsto deset kron, katere še je imel pred napadom v žepi, je manjkal. Napadalca sta ga toraj tudi oropala. Kaučič je spoznal natanko napadalca, ker

sta sina njegovega soseda posestnika Munda v Litmerku. Kaučič je takoj naznanil celo stvar žandarjem in ti so še v isti noči aretovali Jožefa in Alojza Munda. Izročena sta bila ormoški sodniji in ta ju je izročila mariborskemu okrožnemu sodišču. Kaučič, ki je naš osebni znanec, pripovedoval nam je te dni, da sta bila brata Munda jako navdušena klerikalčka, ki sta grozno sovražila „Štajerca“. Obiskovala sta tudi mladeniške shode. Kaučiča sta kot sosedova sina sovražila zaradi „Štajerca.“ — Evo vam kmetje zopet sad, obžalovanja vreden speh mladeniških zborovanj! Eden iz med roparjev je star 18 let drugi še le komaj 15 let. Dekan Caf, in to se prigodi v tvoji dekaniji in ravno ti braniš najbolj „Štajerca“, tvoje ovčice so najbolj klerikalne. Morda noben duhovnik ni toliko priporočal „Gospodarja“ in „Doma“ kakor ti in mogočni župan Škrlec. To imata sdaj sadje vajinih klerikalnih lističov, to zahvalo za vajino narodno delovanje in probujanje, zahvalo za katero vaji nigdar ne zavidamo. Pač pa obžalujemo vsako ubogo žrtvo politične hujskarije. „Gospodar“, dve novi žrtvi tvojega gesla „mi gremo naprej mi mladi“ imaš sedaj v mariborški kajhi! Kam plovete gospodje, kaj počenjate z mladino? Dan računa in odgovora ni več daleč!

O dornavskih morilcih Muršcu in Šegulu se je raztrosila vest, da bodeta te dni v Mariboru obešena. Temu naproti poročamo, da še dosedaj njuna obsodba na smrt od cesarja ni potrjena.

Okrajni zastop celjski je vlada pred kratkim razpustila. Dobro tako, vsaj bo vendar enkrat konec prvaške vlade v tem okrajnem zastopu. Tisoči in tisoči so se poneverili v tem zastopu in sicer pred očmi prvaških slovenskih dohtarjev, ki so vodili ta zavod. Volilci, bodite previdni! Prvaki že sedaj agitirajo s vso močjo, da bi dobili zastop zopet v roke, pazite, da se jim to ne posreči. Skoraj vsi okrajni zastopi na Spodnjem Štajerskem so v naprednjaških rokah, kaj, ali bode samo celjski okraj tako zaspan, da še ga bodejo nadalje teptali prvaški dohtarji, ki so vsi postali kar čez noč bogataši? Volilci, pomislite od koder imajo ti gospodje to ogromno premoženje, potem še le oddajte svoje volilne glasove. Ob času volitev pišemo o tem kaj več.

Velika nesreča je zadela dne 3. t. m. sodnega pristava g. dr. Neubauerja v Ormožu. Njegova soproga je pustila namreč triletnega otroka za trenutek samega v izbi. Otrok je šel k peči in tam se mu je užgala obleka. Prestrašena mati, ki je to opazila, je odbežala kličoč pomoči. Med tem se je zgrudil otrok na tla. Ko je prihitela mati nazaj, najšlja je otroka grozno obžganega, brez zavesti. Otrok je vsled opeklin drugi dan umrl. Mrtvo truplo so odpeljali dne 4. t. m. v Soštanj.

Nemški odvetnik in slovenski sodnik. V Ormožu je nastavljen sodni pristav (adjunkt), doktor Mohorič, grozno navdušen Slovenec. Pred časom je predbacil nemški odvetnik g. dr. Delpin v Ormožu temu navdušenemu Slovincu, da je kot sodnik pristranski, kar je gotovo najhujše predbacivanje, ki ze zamore

izreči napram sodniku. Sodnik Mohorič je na to šel tožit in določilo se je za razsodbo ptujsko okrajno sodišče. Gospod dr. Delpin, zastopan po gospodu dr. Mravlag-u iz Maribora pa se je ponudil, da dokaže resničnost svojih trditev. Ptujska sodnija je to ponudbo sprejela in vse priče za ta dokaz, ki jih je imenoval dr. Delpin so se povabile. In kaj se zgodi? Navdušen Slovenec, sodni pristav (adjunkt) Mohorič se je zbal priti pred sodnika in je umaknil svojo tožbo proti nemškemu odvetniku in sicer je umaknil (vzel nazaj) svojo tožbo brez vsakega pogoja!!! — Tri sto klerikalnih kozlov, slovenskemu sodniku, slovenskega sodnega okraja se predbaciva, da je pristrano postopal, ta slovenski sodnik gre tožit nemškega odvetnika in potem umakne tožbo brezpogojno, boječ se sodnijske razsodbe — hu, hu, hu, to s m r d i!!! Sedaj pa tudi vem, zakaj je kašo pihal nekoč slavni slovenski dohtar in hujskač z imenom „slepič“ tam doli neki na Kranjskem, ker so sami slovenski sodniki!!! Ptujski jež.

Dopisi.

Vodrance. Grozno je spekle mogočnega očeta župana Franc Zabavnika v Vodrancih, pri Sv. Bolfanku blizu Središča, ko je bil malo skrtčen od „Štajerca“. Sedaj je kar besen na ta list in na vsakega, ki ga bere. Zabavnik, mi naprednjaki te svarimo, da nam pustiš naš list pri miru, drugače zve svet nekaj jako finega od tvojega klerikalnega, angeljsko čistega družbinskega življenja. Saj nas morda razumeš! Poštnarici Vrabl tudi svetujemo, da malo poduči svojega moža kako se ima obnašati napram ljudem, ki pridejo na pošto po „Štajerca“. Nekoč je ta mož svoje žene, drugega naslova mu ne moremo dati, ker je namreč poštarica — poštar, zakričal nad nekim naročnikom „Štajerca“, ko je ta zahteval na pošti svoj list tako-le: „Tam so mu vrata, vun žnjim, pošten Slovenec ne bere „Štajerca“. Podpisani sem pošten Slovenec in rad prebiram Štajerca, vedel pa bi vendar, rad ali sme Vrabl tako ravnati z naročniki naprednega lista ali ne! Prijatelj „Štajerca“. (Opomba uredništva: Poskrbeli smo za to, da bode poštno ravnateljstvo podučilo „poštara“, kako mora občeovati s strankami, ki pridejo na pošto po „Štajerca“.

Od sv. Trojice v Slov. gor. Daleč, daleč sega senca, temna senca, Beratove kute, a vendar se nam nikako ne zdi ta senca toliko sveta, da bi nas smela kar meni tebi nič obsenčiti in nam zakrivati svitlo naprednjaško solnce. Samo čudno se nam zdi, da pride ta senca s kaplanom Beratom vred navadno samo tedaj v naše poštene hiše, ko so naše ženske same doma! In pri taki priložnosti zmerja Berat čez „Štajerca“. Seveda jih dobi tu in tam prav pošteno pod nos. Nekoč je vprašal neko ženo tako le: „Kaj ne, vaš mož ima tudi „Štajerca“? Napredna gospodinja pa mu zasoli prav pošteno ne boječ se „žegnane“ kute tako le: „Gospod“ to vas nič ne briga!“ — Prav tako! — K frizerju tudi kaj

rad zahaja kaplan. Kaj, mu znabiti hodi škarje in britve brusit? Mislim, da mu pri tem delu gotovo ne pomaga lepa frizerjeva hčerka, ker je prepametna, in napredna hči, naprednega poštenjaka! Nekega dne se je napotil Berat tudi k nekemu jermenarju in sedlarju, kojega žena tudi prebira prav marljivo „Štajerca“. Ravno ko je brala ta list, stopi duhovni oče Berat v izbo. „Kaj, vi ga tudi imate?“ tako zakriči Berat. „Da, moj mož ga ima naročenega!“ In kaj poreče na to kaplan? Rekel je, naj bi mož raji kupil otrokom kruha! Da bi vendar le vsakega kuterskega hujskača vzel zlodej! Kaplan, skrbi za sebe, ne pa za našo deco, za nas ne bodeš ti in ravno ti ne nigdar kupoval kruha, pač pa plačujemo mi tvoj kruh! Kdor sovraži našega naprednega „Štajerca“, ta se nam naj priklati po zbirci k hramu, ta naj cigani milodarov, zapodimo ga od hrama, kakor potepenega psa! Kmetje dajte raje konjedercem (šinderjem) zbircu, ki Vam storijo stokrat več haska, kakor pa vsaki kutar, ki hujskajoč obišče hrame, šunta vaše poštene žene, Vaše hčerke pa pripravlja za zvišeno življenje v obče znano nedolžnih farških devic! — Napredni kmetje.

Zgornja Polskava. Bog ve, kaj je le neki pičilo župnika Vidmarja, da je postal kar naenkrat tako hud. Pred kratkim je razgrajal na prižnici (kancelni) tako, da je bilo strah. Strašanako je zmerjal o naprednjaških časopisih, gromel je o vsem naprednjaštvu in imel v svoji pridigi besedo hudič več kakor stokrat v ustih. Župnik, tako ne smeš več pridigovati, ker žališ s tem naprednjake! Ti le slišijo mnogo raji pridigo o Kristusu, o Mariji o svetnikih in angeljih, kakor pa — o hudičih! Ako si sam ne veš sestaviti take pridige, ki bi spadala v cerkev, pa prosi svojega soseda župnika na Spodnji Polskavi, naj ti tu in tam pomaga in ti napiše kako pridigo. Vedi, da človeka napolnjuje zares srčno veselje, ako sliši župnika Heberja v Spodnji Polskavi pridigovati. To je zares župnik, da jih je malo takih. Povrh še pa se ne briga ta gospod za politiko, ne briga se za vditve, za hujskarijo itd. Zato pa ga čisla tudi vse in farani ga ljubijo, kakor svojega očeta. Pri nas je seveda druga. Vidmajer se briga bolj za politiko, kakor za svoje pridige, za to pa lete „hudiči“ tudi kar trumoma iz naše prižnice med poslušalce. Sicer pa si kupim pri priložnosti fonograf, da župnikovo pridigo in njegove hudiče polovim. Fonograf zanesen k milostljivemu škofu in da bode tudi on pridigo dišal, bom ga pustil „špilati“. Megoče potem škof „zašpila“ župniku kako pesem in ga poduči o angeljih, ker, kakor se mi zdi, župnika nikakor ni treba bolj temeljito pedučevati o hudičih! —

Pobožen faran.

Iz Vidma ob Savi. Dragi „Štajerc!“ „Slovensk Gospodar“ in Žičkarjevi podrepniki na Vidmu in v okolici se jako repenčijo nad teboj, ker jim ti resnico tako nepristransko poveš, skozi tebe bode svet vsaj enkrat zvedel, kaki tički so naši klerikalčki. Zadnjič si dragi „Štajerc“ med drugim tudi povedal, da se je farovžka Micika (od katere bodeš pozneje